

Τον βίο της θαυμαστής αυτής όσιας έγραψε ο άγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχης Ιεροσολύμων.

Κάποτε, κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ένας ιερομόναχος, ο Γέρων Ζωσιμάς, αποσύρθηκε μέσα στην έρημο πέραν του Ιορδάνου. Οδοιπορούσε επί είκοσι ημέρες, χωρίς να δει ψυχή, όταν, ξαφνικά, μια ανθρώπινη φιγούρα με ζαρωμένο γυμνό σώμα και κατάλευκα σαν χιόνι μαλλιά πέρασε φευγαλέα από μπροστά του κι έγινε άφαντη. Ο Γέροντας έτρεχε ξοπίσω της για αρκετή ώρα, μέχρι που η φιγούρα στάθηκε σε ένα ρυάκι και τον κάλεσε με το όνομά του: «Αββά Ζωσιμά», του είπε, «συγχώρεσέ με χάριν του Κυρίου· δεν μπορώ να εμφανιστώ σε σένα, διότι είμαι μια γυναίκα γυμνή».

Ο Ζωσιμάς της πέταξε το εξώρασό του κι εκείνη τυλίχτηκε μ' αυτό και εμφανίστηκε μπροστά του. Στο άκουσμα του ονόματός του, από το στόμα της άγνωστης γυναίκας, ο Γέροντας φοβήθηκε. Ύστερα από παρατεταμένη επιμονή του, η γυναίκα διηγήθηκε την ιστορία της.

Γεννήθηκε στην Αίγυπτο και σε ηλικία μόλις δώδεκα ετών άρχισε να ζει ακόλαστο βίο στην Αλεξάνδρεια επί δεκαεπτά χρόνια ακολουθούσε διεστραμμένο τρόπο ζωής. Η Μαρία, οιστρηλατημένη απ' το σαρκικό πάθος της πορνείας, ακολούθησε κάποιους νέους και επιβιβάστηκε σε ένα πλοίο με προορισμό τα Ιεροσόλυμα. Φθάνοντας στην Αγία Πόλη, θέλησε να επισκεφθεί την εκκλησία για να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό. Όμως μια άορατη δύναμη την εμπόδιζε να εισέλθει στον Ναό της Αναστάσεως. Έντρομη, τότε, στήλωσε το βλέμμα της στην εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου στον νάρθηκα και προσευχήθηκε θερμά να της επιτραπεί να ασπαστεί τον Τίμιο Σταυρό, ομολογώντας την αμαρτωλότητά της και εμπιστευόμενη τα βήματά της στην Πανάχραντο Θεοτόκο.

Τότε πράγματι, της επετράπη η είσοδος μέσα στην εκκλησία. Αφού προσκύνησε τον Σταυρό, επέστρεψε στον νάρθηκα γονάτισε μπροστά στην εικόνα και ευχαρίστησε θερμά τη Θεοτόκο. Την ίδια στιγμή άκουσε μια φωνή να της λέει: «Εάν περάσεις τον Ιορδάνη, θα βρεις την αληθινή ειρήνη!». Η Μαρία βγήκε και, αφού αγόρασε τρία καρβέλια ψωμί, ξεκίνησε για τον Ιορδάνη ποταμό.

Την επομένη μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων στο μοναστήρι του αγίου Ιωάννη του Βαπτιστή και πέρασε τον Ιορδάνη πόταμο. Παρέμεινε σαράντα οκτώ χρόνια στην έρημο ολομόναχη, υπομένοντας αγόγγυστα πολλές δοκιμασίες, με ακρότατη άσκηση, «πυκτεύουσα», παλεύοντας με τα άλογα πάθη της και τους εμπαθείς λογισμούς σαν με άγρια θηρία. Τρεφόταν μόνο με

αγριόχορτα.

Αφού τελείωσε την αφήγησή της, στάθηκε όρθια σε στάση προσευχής· τότε ο Ζωσιμάς την είδε να αιωρείται πάνω από το έδαφος. Η Μαρία τον παρακάλεσε να έλθει ξανά τον επόμενο χρόνο να της φέρει τη θεία Ευχαριστία· εκεί, στις όχθες του Ιορδάνη, θα ερχόταν να τον συναντήσει για να κοινωνήσει.

Πράγματι, ένα χρόνο αργότερα, ο αββάς Ζωσιμάς κατέφθασε με τη θεία Κοινωνία στις όχθες του Ιορδάνη· ήταν ήδη βράδυ. Έμεινε να αναρωτιέται πώς εκείνη θα διέσχιζε τον Ιορδάνη ποταμό; Τότε, μέσα στο φεγγαρόφωτο διέκρινε τη μορφή της να πλησιάζει το ποτάμι, να κάνει το σημείο του Σταυρού επάνω του και κατόπιν να βαδίζει επάνω στο νερό σαν να ήταν ξηρά! Αφού την κοινωνήσε, η οσία τον παρακάλεσε να ξανάρθει μετά από ένα χρόνο στην ίδια εκείνη πηγή όπου συναντήθηκαν την πρώτη φορά.

Ο καιρός πέρασε, ο αββάς επέστρεψε σ' εκείνο το σημείο και ανακάλυψε εκεί το άψυχο σώμα της. Πάνω απ' το κεφάλι της ήταν γραμμένο στην άμμο: «Αββά Ζωσιμά, θάψε εδώ το σώμα της ταπεινής Μαρίας, απόδος χουν εις χουν. Απεβίωσα την 1η Απριλίου, το ίδιο βράδυ του σωτηρίου μαρτυρίου του Χριστού, αφού κοινωνήσα των Αχράντων Μυστηρίων». Από την επιγραφή αυτή πληροφορήθηκε για πρώτη φορά ο Ζωσιμάς το όνομα της οσίας και ερμήνευσε το άλλο φοβερό θαύμα που είχε συντελεστεί: το γεγονός ότι τον προηγούμενο χρόνο, όταν της μετέδωσε τη θεία Κοινωνία, εκείνη είχε φθάσει μέσα σε λίγες ώρες το ίδιο βράδυ στο σημείο συνάντησής τους, ενώ εκείνος πεζοπορούσε είκοσι ημέρες για να μεταβεί εκεί. Ο άγιος Ζωσιμάς έθαψε το σώμα της μεγάλης αυτής οσίας, της Μαρίας της Αιγύπτιας. Επιστρέφοντας στο μοναστήρι του, διηγήθηκε όλο τον βίο της και τα θαύματα στα οποία ο ίδιος υπήρξε αυτόπτης μάρτυς.

Έτσι δοξάζει ο Κύριός μας τους μετανοημένους αμαρτωλούς. Η οσία Μαρία μνημονεύεται επίσης την Ε΄ Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Η Εκκλησία την έχει ως υπόδειγμα μετανοίας για τους πιστούς, τις ημέρες αυτές της αγίας Νηστείας. Αναπαύθηκε περί το έτος 530.

Ύμνος στην οσία Μαρία την Αιγυπτία

Η Μαρία, πρότυπο μετανοίας και αυτομεμψίας, έκρυβε τον εαυτό της από το πρόσωπο των ανθρώπων:

Οίμοι, εμέ την αμαρτωλή, τη σκοτισμένη από τα πάθη!

Θεριά είναι τα πάθη, κατασπαράξουν την καρδιά μας· έρποντας σαν φίδια φωλιάζουν μέσα μας.

Οίμοι, εμέ την αμαρτωλή,

την καταποθείσα από τα πάθη!
Εκουσίως έπαθες, Χριστέ μου,
για να σώσεις τους αμαρτωλούς. Μη βδελύξεις εμέ την ακάθαρτη!
Εισάκουσε την κραυγή της Μαρίας, Κύριε,
της πιο αχρείας αμαρτωλής!
Ο Κύριος έδειξε την ευσπλαχνία Του. Θεράπευσε τη Μαρία·
τη σκοτισμένη ψυχή της Εκείνος σαν χιόνι τη λευκανε. Ευχαριστώ
Σε Πανάγαθε, παμπόθητε Κύριε!
Συ κατελάμπρυνες ένα σκεύος ακάθατο.
με χρυσάφι το κατακόσμησες·
Συ το υπερχείλισες με την Χάρη Σου.
Ιδού το έλεος το αληθινό!
Σοι δόξα πρέπει. Κύριε!
Η Μαρία διέλαμψε διά του Πνεύματος περιωσμένη δύναμιν, ως
άγγελος θεού. χάρις στη Δύναμή Σου, Χριστέ, χάρις στο Έλεός
Σου. Πάναγνε!
Τί είναι αυτή η ευωδία που απλώνεται στη φοβερή έρημο,
σαν πυρίπνου θυμίαμα σε μυροδοχείο;
Η Μαρία ευωδιάζει,
η αγιότητα της μυροβλύζει!
(Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Πρόλογος της Αχρίδος» – Απρίλιος,
εκδ. Άθως),